

Sagen sættes til forhandling.

Chr. Christiansen: Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konventionen angående fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav, en konvention, som blev undertegnet i London den 24. januar sidste år, kan jeg på socialdemokratiets vegne anbefale.

Jeg vil dog gerne under behandlingen af denne sag fremsætte et par yderligere bemærkninger.

Denne konvention, som almindeligvis bliver kaldt Nordsøkonventionen, har en lang forhistorie. Det var Storbritannien, der allerede i 1882-83 var initiativtager til de bestræbelser, der skulle føre til en kontrol med fiskeriet i Nordsøen for at undgå skader og for at modvirke overfiskning. Under Storbritanniens ledelse blev der udarbejdet et forslag til ordning af et fiskeripoliti i Nordsøen, som især gjaldt registrering af både og fartøjer, der anvendtes til fiskeri i Nordsøen, og som tillige skulle fastsætte de nærmere regler for, hvordan ordenen skulle opretholdes under fiskeriet i Nordsøen. Man ville hermed værne drivnetfiskeriet mod det, man dengang kaldte slæbevodsfiskeri; det er de betegnelser, man brugte dengang.

Denne ordning blev ratificeret her i landet i 1883 og forblev i kraft i mange år. Det var vel også den, der i sin tid skabte den ordning med flådens fiskeriinspektionskibe, som stadig kendes.

Den første egentlige Nordsøkonvention blev udarbejdet i årene 1934-37 og blev underskrevet den 23. marts 1937 i London; den blev også forelagt for vor daværende rigsdag og blev ratificeret den 15. december 1937. Den nåede dog aldrig at træde i kraft på grund af krigsudbruddet.

Ved slutningen af krigen blev der atter taget fat på at få en konvention gennemført. Danmark blev indbudt til at deltage i drøftelserne i 1945, og den 5. april 1946 opnåedes der enighed. Konventionen fastsatte bestemmelser om maskestørrelser og mindstemål for fisk, men der var visse ting i konventionens affattelse med krav om enstemmighed og en vis begrænsning af beskyttelsesforanstaltningerne, som gjorde selve konventionen noget snæver.

Foranledningen til disse ihærdige bestræ-

belser fra Englands side gennem årene var de hyppigt fremkomne klager, dog ikke fra Danmark, over trawlfiskernes ødelæggelser på andre fiskeredskaber under fiskeriet i Nordsøen og ønsket om iværksættelse af fredningsbestemmelser for at opnå det bedste udbytte af fiskeriet på længere sigt. Det stigende fiskeri i Nordsøen, måske lige fraregnet krigsperioden, rejste atter og atter spørgsmålet om, hvor længe fiskebestanden kunne holde i Nordsøen. Der er vel ingen, der kan give noget svar herpå — der sker jo stadig ændringer — men det er klart, at de fredningsbestemmelser, der er gældende, og som formentlig fortsat bliver gældende, vil være en hjælp til at fastholde en ydedygtig fiskebestand i Nordsøen.

Den nye Nordsøkonvention, der nu foreligger, og som skal afløse den gamle af 1946, indeholder yderligere foranstaltninger til beskyttelse af fiskebestanden. Man vil finde disse formål nærmere fastsat i bestemmelserne i konventionens artikel 7.

1946-konventionen, der først kom til at virke i 1954, var som anført behæftet med flere mangler; blandt andet skabte den vanskeligheder for vort sildefiskeri og dermed for vort industrifiskeri, som allerede omkring 1950 kom ind i en betydelig udvikling. Det viste sig uundgåeligt under sildefiskeri at få hvillinger med i fangsten. Hvillingen var optaget i konventionen med et mindstemål på 20 cm, og derved opstod der vanskeligheder. Der blev ført nogle særdeles besværlige forhandlinger angående dette spørgsmål, og der opnåedes en ordning, således at en 10 pct.s regel blev fastsat. Dette betød, at der ved fangst, som ikke var bestemt til menneskeføde, måtte forefindes indtil 10 pct. efter vægt af beskyttede fisk, og her var det særlig hvilling, skærising og glashvarre. Så vidt jeg har forstået, vil denne ordning kunne fortsætte og således give grundlag for, at vi her i vort land kan fortsætte med vort industrifiskeri.

I de sidste 10 år har den industrielle udnyttelse af fisken været af stærkt voksende betydning. Produktionen af sildemel og -olie er siden 1950 steget fra 17 mill. kg til 90 mill. kg og i pengeværdi fra 16 mill. kr. til 91 mill. kr. Denne produktion er oparbejdet på de i øjeblikket eksisterende 22 virksomheder. Hertil kommer, at industri-